

בסיס המרד

היה נדמה שגם הפעם יונך הכר בקהות לעזר בעז המולד. המיפצה השנייה כגודלה בארץ עמדה חיפול ידיו כפרי כשי.

מילחמת

84 השעות

אז קרה מה שקרה לפני שש שנים. בדיוק בדיוק אותו הדבר. מול האיטראטיגיה של שוסטק-תמיר וקרמרמן וייצמן הופעלה הטאקטיקה של מנחם בגין. המיפצע היה, עדיפי המיפצה המפורסמת של חיים ברדיצ'ב, "חזק, מהר, ובאופן ארגוני". או, בלשון הגרמנים, "מילחמת בזק". הטאקטיקה של בגין היא להמתין, לחכות בסבלנות. לא לשים לב, כאילו, למה שמתרחש סביבו במשך חודשים. לרהף, כאילו, בענינים. להרהר בראש האולימפוס על גורל עם-הנצח. הוועידה מתחילה. אנשי בגין מתגוננים בפני הגוש החדש. בגין כאילו נטש אותם, כאילו מניח להם להילחם לבדם על נפשם. בביטחון גובר מגלה הגוש החדש את קלפיו. הוא משתלט על המוסדות. הוא שליט בוועידה. ההמשך נתון — מינוי המרכז החדש עליידי הגוש החדש, ולאחר מכן מינוי ההנהלה הבאה, הרכבת רשימת המועמדים לכנסת, כיבוש השלטון בי תנועה ועל מהלכיה. ואז עושה בגין מה שעשו גרדי לוי המצביאים ככה התקופות: הפעית הכוח המכסימלי בתנופה המכסימלית ברגע המכריע בנקודת המכרעת.

הוועידה הי"א נמשכה 84 שעות. ברגע המכריע הופיע בפניה בגין והעמיד אותה בפני הברירה הפשוטה: או — או. הוא העמיד את עצמו בראש המחנה שלו. העמיד את המחנה הזה מול המחנה השני. הכריח את הוועידה להצביע בעד או

מדוע?

יש סיבה גלוייה, ויש סיבה חבויה. הדברים הגלויים נרשמו בעיתונים. כאשר בגין מרים את הדגל, עומדים כל מתנגדיו מהופנטים וחסרי-אונים. הסבר כות האישי שלו, מעמדו כמייסד התנועה,

המנוצחים

אברהם קרמרמן ואשתו רחל, בתו של איל-הספנות החרות יעקוב מרידור. כאשר צולם תצלום זה כבר היה ברור לקרמרמן שהמערכה הגדולה שלו להשתלטות על התנועה נכשלה. ברגע המכריע נטש את וייצמן ואת הקרב האבוד, למרות שעזר טעו השבוע, כי קרמרמן עדיין ניצב מאחוריו.

נגד בגין. ברגע זה התקפל כל המערך המפואר של שוסטק-תמיר וקרמרמן וייצמן כבניין קלפים. הוא פשוט נעלם כאילו רוח גדולה באה וניקתה את השטח. וייצמן כמו תמיר לפניו, השי קוף סביבו ונוכח לפתע לדעת שי הצבא המפואר שלו נעלם כנא" היה. כאילו שנה את להקי מוטוסי להפצין את שדות-התעופה של האוייב, ואלה נחתו שם והצטרפו אל האוייב. זה לא קורה ככה"ל. אכן זה קורה בזירה המדינית.

מי מנחם מבגין?

תכן שגם קרמרמן עצמו הגיב כך. ברגע שהיה צריך להחליט אם לצאת למלחמה גלוייה נגד מורו ורבו. אבל יתכן שאיש כמו קרמרמן עשה גם חשבון קר יותר. מבחינה מעשית, אין תנועתית חרות יבונה להתקיים בני בגין.

יוסף קרמרמן

יעקוב מרידור

עזר וייצמן

אריה קרמר מוזכיר ת"א

אברהם אלדון גזכר התנועה

פחחיה שמיר ראש מח' אירגון

יצחק גריפל ספורט

1969 את אותו מיספר המנדאטים שהיה לו לפני הפילוג. אילו פרשו עכשיו קרמרמן וייצמן, היה קורה להם אותו חי דבר בדיוק. הם היו נשארים רסים זעיר, והשורה היתה ממשיכה כי דרכה כשבגין צועד בראש.

משום כך התקפל קרמרמן ברגע הי מכריע. ומשום כך הבין אפילו וייצמן שאין טעם בפרישה.

שגיאת ראשי-אג"ם

בלט לעין ההבדל המהותי בין מעמדו זה של בגין, ובין מה שארע לדויד בן-גוריון כמפא"י. בן-גוריון אינו אישיות פחות כאריזי מטיח מבגין, ושילטונו במיפלטו לא היה פחות מוחלט, ובכל זאת, כאשר הרים את דגלו האישי נגד מנגנון מיפלטו, נחל תבוסה ונשאר בראש פלג אופוזיציוני עלוב. גם נוכחותם של משה דיין, שמעון פרס ואשפירסומת אחרים בפלג זה לא שיפרה את סיכוייו. המנגנון של מפא"י דרס את הכל וניצח. מדוע אין המנגנון של חרות יבונה להצליח במקום שמצליח הי מנגנון של מפא"י?

בשנות ה-30 נשאר זאב ז'בוטינסקי בי מיעוט במיפלטו הרביזיוניסטית. אותה הקים והנהיג. כל ההנהגה פנתה נגדו, בגלל החלטתו להקים הסתדרות ציונית חדשה. ופורשת. ז'בוטינסקי התפטר, ו היה נדמה שהובס והודח סופית. למחרת היום ביטל את התפטרותו, לקח עימו את כל המיפלגה והשאיר את ההנהגה הי קודמת בעירום ובחוסר-כל. עסקני ההנהגה ניסו או להקים מיפלגה משלהם ("מיפלט המדינה היהודית"), אך זו נשארה אבר מדולדל בשולי הזירה. היא הפיחה את נשמתה כאשר הרצל רוזנבלום חתם, בי שמה, על מגילת העצמאות ב-1948.

כעבור כמה חודשים עלה מנחם בגין מן המתחרה והקים את תנועת-חרות. המיפלגה הרביזיוניסטית, הז'בוטינסקאית סירבה לקבל את התכתוב שלו. מנגנון המיפלגה בהנהגת אליעזר שוסטק, התייצב בבחירות לכנסת הראשונה ברשימה משלו. רשימה זו נחלה תבוסה טוטאלית, בעוד שמנחם בגין נבחר בראש סיעה גדולה. שוסטק מיהר להצטרף לחרות.

לפני שש שנים פרש "הגוש החופשי" של שוסטק ותמיר, שהיה לו לרגע קט רוב בוועידת חרות, והקים את "המרכז החופשי". זה נשאר פלג קטנטן, בעוד שגח"ל, בהנהגת בגין, צבר בבחירות של

..אתה, שתוקי!"

אסתר רזיאל-נאור, אחותו של מפקד אצ"ל דויד רדיאל, אופיינית בקנאותה ובנאמנותה המחלטת לבגין ולוועידת-אצ"ל. שאותם רצה עזר וייצמן לטק מן השילטון בתנועה. בתמנה נראית חברת כנסת רזיאל-נאור כאשר היא משתיקה את יוסף שמאי, שהעז להציע הצעה.